

ÍróóóóÉőÉőá

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2018. június 28. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A kábítószer birtoklásának büntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2017. november 13. napján kihirdetett **6.B.960/2017/24.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a.

I.rendű vádlott neve vádlott által 2017. november 14. napjától 2018. június 28. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárás során felmerült **355.945.- (háromszázötvenötezer-kilencszáznegyvenöt) forint** bünyügyi költségből I.rendű vádlott neve vádlott köteles a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására megfizetni **133.912.- (százharmincháromezer-kilencszáztizenkettő) forintot**, a fennmaradó **222.033.- (kettőszázhuszonkettőezer-harminchárom) forint** bünyügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlottat kábítószer birtoklásának büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés 5. fordulat, (2) bekezdés c) pont] miatt 6 év szabadságvesztésre és 6 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, megsemmisítéséről, illetőleg az eljárás során lefoglalt személygépkocsi lefoglalásának megszüntetéséről és **egyéb érdekelt neve1** részére való kiadásáról.

Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt készpénz lefoglalásának megszüntetéséről és annak vádlott részére történő kiadásáról azzal, hogy azt a vádlottal szemben megállapított bünyügyi költség biztosítására visszatartotta, valamint az első fokú eljárás során felmerült bünyügyi költség viseléséről is.

A törvényszék végzése ellen az ügyész I.rendű vádlott neve vádlott terhére hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés, hosszabb tartamú Magyarország területéről történő kiutasítás, a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának fegyházban való megállapítása, valamint az eljárás során lefoglalt gépjármű elkobzása érdekében jelentett be fellebbezést. Az elkobzás elrendelésére irányuló fellebbezését az ügyész azzal indokolta, hogy mivel **egyéb érdekelt neve1** nem a vádlott házastársa, ezért - a magyar jog szabályai szerint - csak erre irányuló szerződés alapján jön létre közös tulajdonszerzés.

I.rendű vádlott neve vádlott és védője egyezően a büntetés enyhítése iránt fellebbezett.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést az elkobzás indokaival kapcsolatban módosította, és átiratában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, iratellenes és felderítetlen, figyelemmel arra, hogy az ítélet tényállása nem tartalmazza azt, hogy az eljárás során lefoglalt személygépkocsit átalakították, azon csempészetre alkalmas rejtett üregeket alakítottak ki. Kifejtette az ügyész az átiratában, hogy iratellenesen állapította meg a törvényszék, hogy a lefoglalt személygépkocsi a vádlott és élettársa közös tulajdonában áll, hiszen a forgalmi engedélyben tulajdonosként csak a vádlott szerepel, és a gépkocsi tulajdonjogát illetően az eljárás során I.rendű vádlott neve vádlott különböző tartalmú nyilatkozatokat tett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem derítette azt fel, hogy a személygépkocsin elvégzett átalakítás következtében a gépkocsi birtoklása veszélyezteti-e a közbiztonságot. Így e körben bizonyítási indítványt terjesztett elő és kiegészítő igazságügyi műszaki szakértői vélemény beszerzését indítványozta annak megállapítása érdekében, hogy a személygépkocsi veszélyezteti-e a közbiztonságot.

A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyészség képviselője a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, az ügyészi fellebbezést a súlyosítás körében fenntartotta. Kifejtette, hogy az eljárás során nem lehetett kétséget kizáró módon megcáfolni, hogy a gépkocsi I.rendű vádlott neve vádlott és az élettársa közös tulajdonában áll, ugyanakkor a bizonyítási indítványt fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság bár hiánytalanul számba vette a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket, azonban az általa kiszabott szabadságvesztés és kiutasítás tartama egyaránt eltúlzottan enyhe. Kifejtette, hogy a kétszeri értékelés tilalmába ütközik az, hogy a törvényszék mind a szabadságvesztés büntetés tartamával összefüggésben, mind a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása során hivatkozott arra, hogy a vádlott külföldi állampolgár, aki a magyar nyelvet nem beszéli. Erre figyelemmel álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a szabadságvesztést fegyház helyett börtönben rendelte végrehajtani. Összességében a törvényszék ítéletének megváltoztatását, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását, a szabadságvesztés végrehajtási fokozataként fegyháznak való megállapítását, és az ítélet egyéb rendelkezéseinek helybenhagyását indítványozta.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint I.rendű vádlott neve vádlott személyével kapcsolatban az enyhítő körülmények túlsúlya a középértéktől az elsőfokú bíróság által alkalmazottnál nagyobb mértékű eltérést indokolna a vádlott javára. Álláspontja szerint nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni, hogy a vádlott büntetlen előéletű, aki három kiskorú gyermeke tartásáról gondoskodik. Hivatkozott továbbá arra is, hogy I.rendű vádlott neve vádlottnak szándékában áll a szabadságvesztés büntetést hazájában letölteni, amely esetben a feltételes kedvezmény igénybevételére nem lesz lehetőség.

A fellebbezések nem alaposak.

Az ítéletábra a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során megtartotta az eljárási szabályokat. A tényállás felderítési feladatának teljes körben eleget tett, és a vád tárgyát képező lényeges releváns tényekre a szükséges és lehetséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. Az ennek során beszerzett bizonyítékokat az iratoknak megfelelően egymással összevetve mérlegelési körébe vonta, logikus és kimerítő magyarázatát adta annak, hogy miért a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását és az azt alátámasztó bizonyítékokat vette figyelembe a tényállás megállapítása során.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalásra került személygépkocsival kapcsolatban is eleget tett a tényállás felderítési feladatának, hiszen az átalakítás jellegére vonatkozóan rendelkezésre álló igazságügyi műszaki szakértői véleményt a tárgyalás anyagává téve, az iratokkal összhangban megállapította, hogy az átalakítás folytán a gépkocsi a közlekedés biztonságát veszélyezteti. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy az eljárás során nem merült fel arra vonatkozóan semmilyen adat, hogy a lefoglalt személygépkocsi a közbiztonságra is veszélyt jelentene.

Az ezzel kapcsolatban előterjesztett ügyészi indítvánnyal kapcsolatban az ítéletábra azt is megállapította, hogy az első fokú eljárásban az ügyész nem indítványozta a nyomozás során beszerzett igazságügyi műszaki szakértői vélemény kiegészítését annak érdekében, hogy a szakértő kifejezetten nyilatkozzon arra vonatkozóan, hogy az átalakítás folytán veszélyt jelent-e a közbiztonságra nézve a személygépkocsi. Ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványt csupán a fellebbviteli főügyészség terjesztett elő a gépkocsi elkobzása érdekében.

A Be. 4. § (1) bekezdése alapján a vád bizonyítás a vádlót terheli, a 75. § (1) bekezdése alapján pedig, ha az ügyész nem indítványozza, a bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök beszerzésére és megvizsgálására. Az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyész jelen volt, azonban nem indítványozta a fellebbviteli főügyészség átiratában megjelölt bizonyítás felvételét, amely pedig nyilvánvalóan szükséges lehetett volna további joghátrány megállapítására I.rendű vádlott neve vádlottal szemben. Ez a fenti rendelkezések alapján nem róható fel az elsőfokú bíróságnak, az az ügyészi vádképviselési hiányosságra vezethető vissza.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ebből következően a fellebbviteli főügyészség által indítványozott bizonyítás felvétele a fellebbezési eljárás során már nem lehetséges, hiszen bizonyítás felvételére csak abban az esetben kerülhet sor, amennyiben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, vagy a fellebbezésben olyan új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, amellyről a fellebbező a határozat kihirdetése után szerzett tudomás [Be. 351. § (1) bekezdése, Be. 323. § (3) bekezdése]. Figyelemmel arra, hogy a fellebbviteli főügyészség bizonyítási indítványában célzott ténymegállapítás a vádlott terhére esne, ezért az ezzel kapcsolatos elsőfokú ügyészi tétlenség következménye nem lehet az, hogy azt az elsőfokú bíróság terhére rója a másodfokú bíróság, így az ítéletábra az ügyész által előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította.

A bizonyítást felvevő elsőfokú bíróság joga és kötelessége a tényállás megállapítása a bizonyítékok szabad mérlegelése útján, amelynek korlátját csupán csak az képezi, hogy az ezzel kapcsolatos döntését az elsőfokú bíróság megindokolja, az indokolása az iratokkal összhangban álló legyen és megfeleljen a logika szabályainak is. A már hivatkozottak szerint az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenysége ezen kritériumoknak megfelelt mind a történeti tényállás, mind I.rendű vádlott neve vádlott személyi körülményei, s így a gépkocsi tulajdonjogi helyzetére vonatkozóan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során többnyire helyesen szem előtt tartotta azt az elvet, hogy a kétséget kizáró módon nem bizonyított tény nem lehet a vádlott terhére értékelni (Be. 4. § (2) bekezdés). Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság bár ezen elvet helyesen alkalmazta a személygépkocsi tulajdonjogát illetően, azonban elmulasztotta ennek alkalmazását a I.rendű vádlott neve vádlott által szállított növényi anyag tiszta hatóanyag-tartalmának megállapítása során, amikor a lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmát nem a vegyész szakértői véleményekben megállapított minimális értékkel vette figyelembe.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást akként helyesbítette, hogy a személygépkocsiban elrejtett

növényi anyag totál-THC tartalma legalább 2.234,9 gramm volt, amely a különösen jelentős mennyiség alsó határának 186%-a.

A fenti helyesbítéssel a törvényszék által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a felülbírálat alapjául elfogadta.

A megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett I.rendű vádlott neve vádlott bűnösségére és a törvénynek megfelelően minősítette a vádlott által elkövetett bűncselekményt.

A másodfokú bíróság az ítélet jogi indokolását kiegészítette azzal, hogy a THC (tetrahidro-kannabinol) a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. b) pontja értelmében az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett a pszichotrop anyagokról szóló Bécsben, 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény mellékletének I. számú Jegyzékében meghatározott kábítószer.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során az ítélőtábla azt állapította meg, hogy a törvényszék hiánytalanul felsorolta I.rendű vádlott neve vádlott vonatkozásában a bűnösségi körülményeket, és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte.

A I.rendű vádlott neve vádlott által elkövetett bűncselekmény 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a büntetés kiszabása során irányadó középérték 10 év szabadságvesztés, amelyből kiindulva kell a bűnösségi körülményekre is figyelemmel a büntetést kiszabni.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az enyhítő körülmények jelentős túlsúlyára, és a kialakult következetes bünteteskiszabási gyakorlatra figyelemmel - szem előtt tartva a kábítószer mennyiségét is - az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama arányos, így sem annak lényeges súlyosítása, sem annak lényeges enyhítése nem volt indokolt. Erre figyelemmel sem a súlyosítás, sem az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés nem vezetett eredményre.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a fellebbezési főügyészség azon álláspontját, amely szerint tévesen járt volna el a törvényszék a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása során. A Btk. 35. § (2) bekezdése szerint a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel határozható meg a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb, vagy eggyel szigorúbb végrehajtási fokozat. Ebből következően a Büntető Törvénykönyv a Btk. 35. § (2) bekezdésében a bűnösségi körülmények ismételt értékelését írja elő, s így a törvényszéknek azon eljárása, hogy a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása során is értékelte, semmiképpen nem ütközik a kétszeri értékelés tilalmába, amely egyébként sem az adott kérdéskörre vonatkozik.

I.rendű vádlott neve vádlott esetében a enyhítő körülmények túlsúlyára és jellegére figyelemmel pedig indokolt volt az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat elrendelése.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, beleértve az eljárás során lefoglalt személygépkocsi lefoglalásának megszüntetését és annak kiadására vonatkozó rendelkezést is.

A fentiekre figyelemmel az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, és az első fokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogva tartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből - figyelemmel az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés eredménytelen voltára - az ítéletábra a védői díjjal kapcsolatban, valamint a gépkocsi tárolásával összefüggésben felmerült költség megfizetésére kötelezte I.rendű vádlott neve vádlottat a Be. 382. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárás során felmerült tolmács és fordítói díjakkal kapcsolatban a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az ítéletábra megállapította, hogy azt az állam viseli.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2018. június 28. napján

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet
előadó bíró

. Halász Edina
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.6/2018/22. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 6.B.960/2017/24. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon **jogerős és végrehajtható.**

Szeged, 2018. június 28.

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke